

Talepapir, åbent samråd, spørgsmål F (afholdes 10. maj 2012).

Ministeren bedes redegøre for, hvordan han vil sikre, at lave og faldende priser på CO₂-kvoter ikke fører til færre investeringer i vedvarende energi og mere anvendelse af kul i EU-landene.

Intro

Lad mig allerførst understrege, at jeg naturligvis også er bekymret over de lave kvotepriser. De fremmer ikke den grønne omstilling, som regeringen arbejder så hårdt for i Danmark OG i Europa.

CO₂-kvotesystemets opgave er at lægge et loft over CO₂-udledningen fra de fossile brændsler – og dermed give incitament til energibesparelser og VE-udbygning. Gennem kvoteprisen opstår et incitament til, at VE erstatter fossil energi

Størrelsen af incitamentet er i sagens natur afhængig af kvoteprisen. Den økonomiske krise har medført lavere efterspørgsel efter kvoter – og dermed lavere pris. Det er her, vi er nu.

Det er uholdbart med de nuværende lave kvotepriser, hvis ETS fortsat skal være rygraden i EUs klimapolitik. Fra dansk side bør vi derfor arbejde for alle muligheder for at stramme kvotesystemet og stabilisere kvoteprisen.

Vi kan ikke i Danmark med nationale virkemidler påvirke kvoteprisen ret meget – vi er simpelthen for

små. Kun godt en procent af EU's kvoter ligger i Danmark.

EU

Så det afgørende spørgsmål er, hvad det er realistisk at komme igennem med i EU?

Lad mig nævne nogle af de overvejelser, der er om at stramme EU's kvotehandelsystem:

For det første arbejder regeringen for det såkaldte "step-up". Dvs. at EU's CO₂-reduktionsmål øges fra 20 til 30 pct. i 2020 ift. 1990. Det giver mindre udbud af CO₂-kvoter og dermed højere pris.

Danmark har samarbejdet tæt med bl.a. UK om at søge at opbakning blandt medlemslandene til forøgelse af EU's reduktionsmål. Desværre er der indtil videre kun regeringsopbakning fra Danmark, UK, Sverige og Belgien. Især er en række østeuropæiske lande imod.

For det andet har regeringen under det danske formandskab opnået opbakning fra 26 medlemslande til milepæle for EUs drivhusgasudledning i 2030 og 2040 samt en konkret opfordring til Kommissionen om at komme med "policy proposals" for tiden frem til 2030. Sådanne milepæle kunne være et første skridt på vejen mod vedtagelse af nye bindende

reduktionsmål, som ville medføre en opstramning af EU's kvotehandelssystem.

Desværre har et enkelt medlemsland to år i træk blokeret for vedtagelse af miljørådskonklusioner om øgede mål og milepæle i hhv. 2020 og 2030/40, så endnu er intet vedtaget. Men signalet fra de øvrige 26 medlemslande burde give Kommissionen mandat til at fremlægge nye forslag til opstramning af EU's klimapolitik.

For det tredje arbejder bl.a. EU-parlamentet for at gennemføre en såkaldt set-aside af CO₂-kvoter ved at tilbageholde en del af de kvoter, der ellers skulle være auktioneret i 2013-2020. Også det møder betydelig modstand blandt medlemslandene.

For det fjerde er der mulighed for at forsinke auktioneringen af CO₂-kvoter i perioden 2013-20, så en del af kvoterne tilbageholdes indtil slutningen af perioden.

Det kan formentlig forhøje kvoteprisen på det kortere sigt - og kræver alene en ændring af den såkaldte auktionsforordning.

Jeg glæder mig da også over den enighed, der var på det uformelle møde i Horsens, hvor vi i miljøministerkredsen havde en jomfruelig diskussion af, om EUs kvotehandelssystem giver tilstrækkeligt incitament til investeringer i klimatiltag.

Vi var i ministerkredsen enige om, at ETS er en hjørnesteen i strategien mod et Europa, der stort set ikke udleder CO₂ i 2050. Og klimakommissæren kunne på den baggrund umiddelbart efter drøftelsen annoncere, at Kommissionen vil overveje et forslag om at reducere (forsinke) antallet af kvoter, der sælges på kvotemarkedet i de første år af den kommende kvotehandelsperiode 2013-20. Jeg ser frem til, at Kommissionen hurtigst muligt kommer med et forslag.

Regeringen forventer at kunne støtte op om et sådant forslag, der på fornuftig vis retter op på kvotemarkedet.

Nationalt

Når kvoteprisen er alt for lav, så bliver det ekstra vigtigt, hvad vi foretager os nationalt.

Når kvoteprisen ikke kan drive den grønne omstilling, så må Danmark ikke lade stå til og håbe på bedre tider i EU. Det er vigtigt, at vi selv tager fat.

Regeringen har med regeringsgrundlaget vedtaget en målsætning om, at udledningen af drivhusgasser skal reduceres 40 % i 2020 i forhold til 1990.

I Danmark har vi med energiaftalen fastlagt den ramme, der frem til 2020 skal sætte skub i de danske VE-investeringer og vise vejen i forhold til en situation

med færre kvoter og lavere anvendelse af fossil energi.

Med energiaftalen giver Danmark et eksempel på, hvordan den grønne omstilling kan sikres til gavn for vækst, arbejdspladser og forsyningssikkerhed.

Det er ved eksemplets magt - og ikke vores størrelse - at vi har vores internationale gennemslagskraft.

Afslutning

Det afgørende er – og det skal være min slutbemærkning – at vi heldigvis ikke er afhængige af kvoterne som det eneste "drivmiddel" i klima- og energipolitikken.

Det er derfor, vi har særskilte politikker til fremme af VE og grønne investeringer – både i EU og i Danmark.

Men selvfølgelig ønsker jeg en opstramning af EU's kvotehandelssystem, med færre kvoter, så systemet mere effektivt skaber et incitament til grønne investeringer i hele EU.